o

Горски отвори очи на гарата, изгледа отминаващия влак и нямаше представа дали всъщност не трябваше да е в някое от купетата му.
Не знаеше какво е това място, на което се намира, защо е тук, кога е попаднал.
Бръкна в джоба си и там нямаше нито портфейл, нито какъвто и да е документ.
Горски не можеше да си спомни нито един конкретен момент от миналото си.
Виждаше, че е бял, облечен в джинси и риза, а е в държава, която много приличаше на Индия. Горски не можеше да си спомни как се казва самият той. Имаше ли приятели или роднини в тази държава? Имаше ли място, където да отиде, за да ги намери?
Първоначалното усещане обаче не беше нито на ужас, нито на паника. Горски чувстваше по кожата си прохладата на ранното утро, гъделичкането по носа на първите слънчеви лъчи и изпитваше любопитство. На синята вехта пейка.
Усети се като в игра, която трябва да разгадае. Как? Явно с помощта на логиката и интуицията, след като паметта не можеше да помогне. Интересно му стана.
В него самия се беше настанило толкова категорично изживяване на пълно спокойствие, дори облекчение, та Горски заключи, че явно преди да се изтрие паметта му, е водил доста пъстър живот. Ако липсата на спомени води до облекчение, значи вероятно спомените са били доста драматични, си каза той. Някак си дълбоко в себе си Горски знаеше, че такова пълно спокойствие не е изпитвал от дете. Разбира се, чувството можеше и да го лъже. Сега можеше да си измисля за себе си всичко.
Но после пак се върна към собствената си мисъл отпреди малко: „преди да се изтрие паметтта”. Тя да „се” изтрие. Сама ли се изтрива паметта?
И Горски реши, че има два варианта – или сам е направил нещо ужасно ссъ себе си, или някой друг му го е причинил.
Отиде до тоалетната, огледа се в парчето счупено, запотено и наплюто от мухи огледало, закачено с ръждива тел за стената. Не видя никакви белези по главата си. Не усещаше никакви болки от контузии, сътресения или падания по тялото си.
Горски се запита дали не е наркоман и дали не се е озовал на синята пейка след като е взел някакъв убийствен химически коктейл.
Пристрастяване. Горски започна да пита тялото си – ако мозъкът не можеше да каже – тялото щеше да си спомни зависимостите. Помисли си и визуализира всякакви субстанции: кафе, цигари, алкохол, марихуана, кокаин, хероин... Но не – нищо. Нищо от тези неща не го поблазни.
Мисъл. Това беше. Ако имаше някакво емоционално обвързване, Горски беше пристрастен – единствено – към собствения си ум. Наслаждаваше се на бистрата си и целенасочена мисъл. В същото време знаеше, че се наслаждава. И не беше самодоволен. Разбра, че е човек с блестящо самообладание, който в огромна степен може да се самонаблюдава.
Гледайки продължително лицето си в огледалото, той категорично не обръщаше внимание на индийците, които чакаха нервно зад него да се измият на чешмата. И осъзна, че няма никакъв начин начин да е бил европейски турист, дошъл в Индия заради евтините наркотици.

Горски излезе от фоайето на мръсната тоалетна на гарата в град Х.
и имаше само едно сигурно нещо, което знаеше за себе си.
Някъде, някой, много могъщ, е направил нещо с него по някакви причини.
В уравнението стояха само неизвестни, но за Горски имаше все пак две положителни неща: първо – неизвестните вече бяха ограничен брой и второ – разполагаше с уравнение.
Пълното спокойствие на Горски изчезна. Любопитството му обаче се засили.

manuiloff.com „Книга на промените” © Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14